

Hoofdstuk 7:

Strandhotel Seeblick

“Ja...?”, zei Vincent voorzichtig nadat hij de onbekende inkomende oproep had aangenomen op zijn mobieltje. Hij had al een kwartier lang wezenloos zitten uitkijken over de Oostzee op een bankje aan het strand, toen hij was opgeschrikt door een geluid. Een geluidsfragmentje van een manisch lachende Krusty the Clown uit The Simpsons dat hij in een melige bui op zijn mobieltje had geïnstalleerd maar dat opeens wel heel naargeestig op hem overkwam.

“Herr Vegelijn?”, klonk een vrouwenstem.

Nu komt het, dacht Vincent, opeens dodelijk vermoeid.

De vrouw stelde zich voor als medewerker van hotel Steinerwirt, “U heeft afgelopen nacht twee kamers gehad? Kamer 203 en 205?”

Vincent zei nog steeds niets, terwijl de gedachten door zijn hoofd stormden. Hij wilde er niet aan denken wat ze daar moesten hebben aangetroffen. In de afgelopen, hoeveel was het... vier uur, dat ze in het holst van de nacht waren gevlucht waren uit Steinerwirt, had hij kapot van de zenuwen achter het stuur van zijn auto gezeten. Achter elke bocht in de weg, meende hij de politieauto's te bespeuren die hun natuurlijk opwachtten. Hoe kon het ook anders? De doden waren natuurlijk allang ontdekt in het hotel door de nachtwaker en die had het signalement van Vincent en het kenteken van zijn auto meteen doorgegeven aan de autoriteiten. En die waren natuurlijk, gezien de ernst van de zaak, aan een klopjacht begonnen.

Maar tot zijn verbazing waren ze nergens staande gehouden. Eén keer hadden ze een rijdende politieauto gepasseerd en Vincent had zichzelf moeten bedwingen niet meteen de weg af te schieten en een zandweg in te vliegen. Hij had zozegd, zijn Gave op zichzelf moeten gebruiken.

En zo hadden ze probleemloos Hamburg bereikt, waar ze vervolgens, zelfs op dat tijdstip diep in de nacht, in een 'baustelle' waren terecht gekomen. Het traag voortschuiven in een nachtelijke file had Vincent's gemoedsrust niet bepaald geholpen en hij had zich nog kwetsbaarder en blootgesteld gevoeld. Maar uiteindelijk was de file weer opgelost en hadden ze verder gereden, net zo lang tot het niet verder kon en ze op de Oostzee waren gestuit. Het werd licht toen ze uiteindelijk hadden geparkeerd bij alwéér een hotel, heel passend 'Seeblick' geheten. Ze hadden een medewerker van het hotel aangesproken die toevallig de vloer aan het dweilen was en hadden na enige overreding de enige nog beschikbare kamer, een eenpersoonskamer kunnen krijgen. 'Die arme oude oma ook, zo doodvermoeid! We kunnen u niet genoeg bedanken'. Ze hadden zelfs voor elkaar gekregen dat ze pas later die middag hoefden in te checken, als de receptie weer open was.

“Wij hebben helaas moeten constateren dat u de kamers niet in goede staat heeft achtergelaten”, klonk de vrouwenstem weer. Vincent schrok bijna op door haar stem, zo erg was hij in beslag genomen door zijn eigen gedachten.

“Ja.. Ja..”, bromde hij. Hij snapte niet waarom deze vrouw daar over belden. Het leek hem toch dat bij de vondst van twee lijken de hele zaak meteen aan de politie werd overgedragen.

“Het lijkt erop dat er een... ruzie is geweest? We troffen kapotte meubels aan, een spiegel aan gruzelementen. Bloedsporen.”

Vincent bracht verward opnieuw een “Ja...” uit.

“Heeft u gevochten met de verzorgster van uw oma?”, vroeg de vrouw, “Het zijn mijn zaken ook niet, maar het is er stevig aan toe gegaan. We kregen zojuist bij het ontbijt ook klachten over lawaai.”

Vincent begreep opeens dat hij met precies die veel te dikke vrouw praatte die ook de receptie had bestierd toen hij had ingecheckt; die iets te nieuwsgierige dame. Maar waarom zei ze niets over de dode lichamen?

“U zult begrijpen dat we de kosten op uw creditcard zullen belasten”, ging de vrouw op zakelijke toon door.

“N-natuurlijk”, zei Vincent snel, “Dat spreekt voor zich. En ja, het was inderdaad een ruzie. Heel vervelend en ik bied mijn verontschuldiging aan.”

Het was duidelijk te horen dat de vrouw aan de andere kant van de lijn afkeurend snoof.

“Ga nou godverdomme niet zeggen dat je het wéér niet gaat halen”, was het eerste dat Goof zei, toen de verbinding tot stand kwam. Vincent zag op zijn horloge dat het inmiddels na elfen was. De zon scheen stralend en hij zat op een terras aan alweer zijn derde espresso te nippen, maar voelde zich nog steeds volledig uitgeput.

“Goof...”

“Waar zit je nu weer? Laat me raden, alweer een Duitse stad eindigend op Burg?”

“Deze keer een flink stuk voorbij Hamburg inderdaad”, zei Vincent met een diepe zucht, “Luister, Goof. Ik zit in de problemen, grote problemen. Ik wil je wat vragen, maar moet eerst weten of onze lijn veilig is. Dit kan ook... schadelijk zijn voor jou.” Hij doelde er natuurlijk op dat alle vier de oprichters van GetIt.com vanaf het begin elkaar vrijwel uitsluitend belden en mailden via een specifieke App, ‘Vi-Generator’ geheten. De App was door hun kompaan IJsbrand, zelfverklaard über-nerd en meester-codeschrijver, zelf ontwikkeld. En die had het blijkbaar genoemd naar de Franse uitvinder van het eerste geheimschrift, Blaise de Vigenère geheten, als Vincent het zich goed herinnerde.

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn, “Ja”, zei Goof ten slotte weifelend, “Ja, dat is zo, de app draait gewoon. Maar wat is er aan de hand, man, je laat me nu echt schrikken.”

“Het spijt me echt, Goof. Maar ik moet het weten. Is er iets bekend over een dubbele moord in een zeker hotel Steinerwirt?” Vincent las het volledige adres op van het incheckformulier dat hij nog steeds bij zich droeg.

Goof knalde er een ronkende vloek uit, “Ik ga je niet vragen waarom je dat wilt weten. We zoeken het uit. Ik bel je. Is er nog iets anders waarmee ik je kan helpen?”

“Voor nu niet. We houden contact. En... dank je, Goof!” Opeens had Vincent een brok in zijn keel.

“No problemo, kerel. Pas goed op jezelf!”

“Zijn we nog steeds in gevaar?”, vroeg Vincent. Het was avond en ze zaten in het restaurant van het hotel. Alle drie hadden ze de verse asperges besteld, de specialiteit van de dag. Ze zaten aan een klein hoektafeltje, Vincent zodanig dat hij goed zicht had op de hele

ruimte. Het nadeel was wel dat hij steeds langs Nieman moest kijken. Haar gezicht was er met enkele pleisters en schaafwonden, nog onaantrekkelijker op geworden. Zonder enige smaak zat ze het eten weg te pakken.

“Wat een vervelend onderwerp voor tijdens het diner”, zei mevrouw Waller, die hem met twinkelende ogen aankeek, “Leren ze de jeugd tegenwoordig niet meer converseren?”

“Ik wil het weten”, drong Vincent aan.

“Nee, voorlopig niet, verwacht ik”, zei mevrouw Waller. Heel zorgvuldig sneed ze een stuk asperge af. Ze zag er weer een stuk levendiger uit dan de vorige dagen: dat ze vrijwel de hele dag op bed had gelegen had haar goed gedaan. Vincent voelde zich zelf ook weer iets frisser van een kort dutje in de namiddag in de kamer die hij had

“Was het, hoe heette hij... Charles?”, vroeg Vincent. Hij dacht weer aan wat die aanvaller had gezegd: *‘Imogen, ma belle...’*

“Oh ja. Hij was het!”, mevrouw Waller klonk verbeterd: “Ik heb tientallen jaren onder de radar weten te blijven. Maar hij heeft me weer gevonden. Zo gaat het steeds...”

Wat hééft die Charles met toch met deze vrouw? De vraag moest even wachten, want Vincent had een meer dringende vraag voor nu: “Hoe kan het zijn dat de lijken niet gevonden zijn?” Dat dit het geval was, had ook gebleken uit een telefoontje van Goof een uurtje geleden. Hij en IJs hadden al hun informatiekkanalen gebruikt en zelfs de bewakingsbeelden van het hotel gehackt, maar niets gevonden over een mogelijke moord. Het hele akkefietje leek zowaar echt met een sisser af te lopen.

Mevrouw Waller glimlachte: “Is dit een aangenaam diner of een kruisverhoor? Wees toch eens niet zo’n lomperik, jongeman.”

“Beantwoord mijn vraag”, siste Vincent haar toe, “Of moet ik je er aan herinneren dat ik door jou toedoen nu...” Hij ging fluisterend verder: “Bloed aan mijn handen heb.” Het beeld van die aanvaller die daar roerloos op grond lag, met die verdorde haardpook in zijn borst, zou voor eeuwig bij hem blijven.

“Je hoeft niet boos te worden”, zei mevrouw Waller kil, “Bovendien vind ik dat je intelligent genoeg moet zijn om zelf het antwoord te geven.”

Vincent staaarde haar boos aan omdat ze niet gewoon antwoord gaf. Hij besepte opeens dat hij haar nooit goed begrepen had; dit ouderwetse kreng met die steile denkbeelden. Er viel hem opeens in dat hij het zo vreemd had gevonden dat ze in dat park in Brussel -hoe lang was dat al geleden?- niet eens in dat heerlijk schijnende zonnetje had wilde zitten. Hoe had ze het toen -en ook andere keren- ook alweer gezegd? Ze *‘verkoos de schaduw’*.

“Heeft ... hij het opgeruimd?”, bracht Vincent verbijsterd uit. Opeens snapte hij het: Charles moest... ergens in de buurt zijn geweest om zijn marionetten aan te sturen. Toen hij had gemerkt dat het mis gegaan was, moest hij hebben besloten dat de sporen dienden worden gewist. Anders zou alles maar veel te veel aandacht trekken en dat was immers onwenselijk.

“Wat zijn jullie voor mensen?”, bracht Vincent uit.

Mevrouw Waller zei niets en sneed rustig een asperge en een stukje ham aan.

‘Niet weer!’, dacht Vincent toen hij wakker werd van een geluid bij de deur. Hij tastte naar het nachtkastje en vond na enig tasten de lichtknop van de lamp. Hij besepte opeens dat hij niet eens een wapen bij zich had. Het idee dat hij opnieuw zou kunnen worden aangevallen midden in de nacht had voordat hij was gaan slapen nog absurd geleken. Daarnaast had hotel Seeblick geen open haard in de lobby.

Hij sprong uit zijn bed en zocht iets ter verdediging. Maar toen hoorde hij een stem: “Vincent!” Het was de toonloze stem van Nieman.

Vloekend stapte Vincent naar de deur en ontgrendelde die; hij was van plan die trekkop van mevrouw Waller eens even flink de les te lezen.

Nieman stond volledig aangekleed voor zijn deur. Tot zijn verbazing zag hij enkele meters achter haar mevrouw Waller staan. Die keek onrustig om zich heen. “Onraad, Vincent. We moeten nú gaan!”, zei mevrouw Waller met Nieman’s stem.

“Wat de fuck!”, gromde Vincent woedend. Had mevrouw Waller dan niets gehoord van wat hij eerder die avond bij het diner had gezegd? Dat hij nog één nacht bij haar zou blijven? Alleen maar omdat hij zichzelf nog te moe voelde voor een rit van meer dan zes uur terug naar Amsterdam. Maar ook morgenvroeg hun wegen definitief zouden scheiden! Hij terug naar het gewone leven en zij... whatever. Misschien had ze het allemaal wel gehoord maar gewoon niet geluisterd.

“Weet je wat? Ik verdom het, stik er maar in”, gromde Vincent en hij sloeg de deur voor beide dames dicht. Hij was net omgedraaid om stram van de woede en frustratie terug te lopen naar het bed, toen de deur achter hem werd ingetrapt. Geschrokken draaide hij zich weer om.

“Het was geen vraag, Vincent”, zei Nieman in de deuropening.

“Fuck you, oud vals sekreet dat je bent!”, schreeuwde Vincent.

Nieman -nee, mevrouw Waller- haalde onaangedaan haar schouders op. Het zelfde moment voelde Vincent het weer, dat nare onbeschrijflijke nare gevoel. Alsof er een kever in zijn hersenpan begon rond te lopen. ‘Ik moet mevrouw Waller gewoon helpen’, dacht hij vervolgens, ‘die arme vrouw’. En hij begon snel zijn kleren aan te doen. Een paar gedachten die hij net niet kon vatten bleef ergens in zijn hoofd zweven (“*Ze doet het wéér!*” en “*Wat de fuck ben ik aan het ...*”), maar toen waren ze opeens weer weg.

Vincent kleeft zich verder aan, greep snel zijn spullen bijeen (wat niet veel was omdat hij überhaupt niet van plan was geweest te reizen) en volgde gehaast, de dames die al bij de trap klaar stonden. Snel draafden ze de trap af. Het licht schoot aan in de hal en in een klein optochtje snelden ze langs de receptie naar de hoofduitgang. De deur kon blijkbaar van binnenuit geopend worden. Een moment later liepen ze alle drie buiten. Vincent ademde de koele avondlucht in en voelde zich iets helderder worden. Alwéér plaagde een gedachte hem. Maar die werd verdrongen door zijn wens om mevrouw Waller te helpen. Hij snelde richting zijn BMW om de achterdeur alvast open te houden voor haar. De zwenkende koplampen van een naderende auto schrikten hem op. De motor brulde toen het gevaarte de parkeerplaats op denderde en Vincent moest opzij springen om niet geraakt te worden. Tot zijn schrik zag hij dat de auto, een Mercedes, zich nu tussen hem en de beide dames bevond. Alle vier de portieren werden vrijwel gelijktijdig opengegooid en er sprongen even veel personen uit.

“Mevrouw Waller”, riep Vincent, die zich opeens vreselijk ongerust over haar voelde. Zonder aan zichzelf te denken sprong hij toe op één van de mannen die aan zijn zijde uit de auto waren gesprongen. Hij had een pistool in één hand, maar Vincent pakte diens arm en trok hem naar zich toe. Met een kordaatheid die hij niet van zichzelf kende gaf hij de man een zo’n harde kopstoot, dat er ook bij hem sterretjes verschenen. De greep van de man op het pistool verslaptte en Vincent trok het uit zijn hand. Hetzelfde moment schopte Vincent de man van zich af. Hij pakte het pistool beter vast, terwijl de man achterwaarts tegen de Mercedes viel. ‘Dit ben ik helemaal niet!’, viel Vincent in. Maar op hetzelfde moment vuurde hij al, drie keer. De knallen klonken veel lulliger dan in een actiefilm, maar het effect was er

niet minder om. Eén kogel raakte de man in zijn linkeroog en de aanblik hiervan was gruwelijk.

Vincent werd uit een trance gewekt door gegil en toen hij opkeek merkte hij dat de overige drie aanvallers zich op de dames hadden gestort. Vincent rende om de Mercedes heen en zag tot zijn grote schrik dat één van de mannen zojuist allebei de armen van mevrouw Waller greep. Een enorme drang de vrouw te beschermen kreeg vat op Vincent, maar verdween weer even plotsklap als die gekomen was.

Verward bleef Vincent staan, terwijl hij zag hoe die ene aanvaller mevrouw Waller ruw naar zich toe trok. ‘Ze heeft me niet meer in haar macht’, begreep hij opeens, ‘ze is te druk met die aanvaller en heeft haar grip op me verloren!’ Het besef dat hij alweer was gebruikt vervulde hem met afschuw en hij moest een aandrang om te kotsen onderdrukken. Afwezig was hij er getuige van hoe de worsteling door ging, maar opeens begreep hij dat het hem niet helemaal meer uit maakte wat er met mevrouw Waller gebeurde. Laat haar maar in haar eigen sop gaar koken! Hij merkte dat hij nog steeds de sleutel in zijn linkerhand had en begreep opeens wat hij moest doen. Zonder nog na te denken draaide hij zich om en liep snel naar zijn BMW. Niemand hield hem tegen toen hij de deur opende, in stapte en de auto startte. Het pistool dat hij nog steeds vast had, legde hij afwezig op de bijrijdersstoel. De koplampen van zijn auto gingen aan en beschenen de vechtpartij die nog altijd gaande was. De twee aanvallers die zich op Nieman hadden gestort, leken de overhand te hebben. Zij was op de grond gevallen en de mannen begonnen op haar in te schoppen. Mevrouw Waller leek nog steeds met haar aanvaller een soort bizarre dans uit te voeren.

Vincent zette de auto in ‘Drive’ in gaf meteen een flinke dot gas. Zijn auto sprong druistig van zijn plek en de vechtenden moesten opzij springen om niet te worden geschept. Hetzelfde moment was hij hen allemaal al gepasseerd en was hij op weg naar de uitgang. Heel even leek het alsof er iets langs... zijn onderwuste streek. Het was mevrouw Waller die opnieuw controle zocht, begreep hij meteen en verbeterde beeldde hij zich in dat hij zijn eigen fort gesloten moet houden. Het lukte, want er vielen hem geen nieuwe vreemde gedachten in. Niet veel later had hij de weg bereikt en gedachteloos koos de richting Kiel. Alles beter dan hier!

Pas na enkele honderden meters veroorloofde hij zichzelf iets te ontspannen. Hij merkte dat hij bijna 150 kilometer per uur reed en paste de snelheid aan naar de toegestane tachtig. Hij zuchtte en voelde zich opeens heel opgelucht. Het was hem gelukt: hij was ontsnapt aan de greep van Imogen Waller!

Hij was vrij!

Wordt vervolgd